

**ДОЦЕНТ
СУХИЙ МИКОЛА МЕФОДІЙОВИЧ**

(До 65-річчя від дня народження)

Микола Мефодійович Сухий народився 22 травня 1940 року в селі Малі Крушлинці Вінницької області. Мати Акуліна Назарівна Сухая, втративши у лихоліття війни чоловіка Мефодія Максимовича та старшого сина, сама підняла на ноги та виховала трьох дітей.

У 1947 році Микола Мефодійович був зарахований до Малокрушлинецької сільської школи, закінчивши яку в 1958 році вступив до Вінницького агролісомеліоративного технікуму Міністерства шляхів сполучення. Під час навчання, після досягнення 19-річного віку, був призваний на дійсну строкову службу до збройних сил СРСР, яку проходив упродовж 1959–1962 років у танковій частині білоруського військового округу.

Після демобілізації та завершення навчання у технікумі М. М. Сухий за державним направленням протягом року працював майстром лісових культур Донгузької дослідної станції захисних лісонасаджень Оренбурзької залізної дороги.

У 1962 році Микола Мефодійович успішно склав вступні іспити і був зарахований на перший курс лісогосподарського факультету Української сільськогосподарської академії. Юнака вже з неабияким життєвим досвідом призначають старостою академічної групи, обов'язки якого М. М. Сухой виконував старанно і з великою відповідальністю як перед своїми співкурсниками, так і керівництвом факультету. Небагатослівний і не за роками врівноважений студент користувався незаперечним авторитетом і заслуженою повагою як серед товаришів по навчанню, так і серед професорсько-викладацького складу. Навчання на факультеті Микола Мефодійович завершив у 1967 році відмінним захистом дипломної роботи, який дав йому змогу отримати диплом з відзнакою, а разом з ним, кваліфікацію інженера лісового господарства та направлення на роботу на Українське лісовпорядне підприємство.

З лютого 1968 року М. М. Сухий працював за направленням техніком-помічником таксатора, а з травня – інженером-таксатором Українського лісовпорядного підприємства. У свій перший польовий період виконував ґрунтово-лісотипологічне обстеження в Кушницькому лісокомбінаті на теренах Закарпатської області, де й звела мене доля з цією прекрасною, дуже доброю за вдачею і працелюбною людиною. Мене, практиканта зі Сторожинецького лісового технікуму, керівництво лісокомбінату відрядило на допомогу Миколі Мефодійовичу для проведення ґрунтових розкопок і відбору проб ґрунту. Близько місяця ми провели разом, обстежуючи ґрунти лісництв, мандруючи по горах із

рюкзаками, з пустими і наповненими ґрунтовими зразками буюками, ночуючи в палатках або на сіновалах. У суворих гірських умовах набагато швидше пізнаєш один одного. За цей короткий період спілкування з ним я пройнявся щирою повагою та вдячністю до великої за зростом, потужною за силою людиною, яка була готова щомиті прийти на допомогу своєму підлеглому, і відрізнялася щирим, дружнім товариським ставленням керівника-інженера до свого підлеглого – учня технікуму.

3 грудня 1968 року М. М. Сухий почав працювати асистентом кафедри лісовпорядкування та геодезії Української сільськогосподарської академії. У серпні 1969 року доля знову звела мене з Миколою Мефодійовичем. Після успішного складання вступних випробувань в УСГА я вирішив поділитися своєю радістю з першокурсником лісгосподарського факультету, товаришем по технікуму П. М. Рудьком, який з групою студентів проходив у Боярській лісовій дослідній станції навчальну практику з інженерної геодезії. Аж ніяк я не очікував зустріти тут Миколу Мефодійовича Сухого. Тому я дуже зрадив, коли дізнався, що Микола Мефодійович – викладач факультету, на який я вступив, і проводить зі студентами практику. Але я зовсім не сподівався, що він у присутності студентів назве мене, вчорашнього абітурієнта, своїм товаришем по роботі в Карпатах.

Таким щирим, простим і відвертим він залишався будучи доцентом і завідувачем кафедри.

Упродовж 1974–1977 років М. М. Сухий навчався в аспірантурі. Його науковим керівником був видатний меліоратор, відомий далеко за межами країни, доктор сільськогосподарських наук, професор кафедри лісової та гідротехнічної меліорації В. О. Бодров.

Після закінчення аспірантури Микола Мефодійович брав участь у виконанні розділу наукової теми «Розробка конструкцій полезахисних лісових смуг по лісомеліоративних районах посушливої частини УРСР». Одним із вагомих внесків Миколи Мефодійовича у розвиток науки було опрацювання в якості співавтора розділу «Нормативи по обліку та використанню недеревної сировини», що опубліковано у «Нормативно-довідкових матеріалах для таксації лісів України та Молдови».

Під керівництвом наукового керівника, доктора біологічних наук, професора кафедри лісових культур М. І. Гордієнка М. М. Сухий у 1988 році захистив дисертацію на тему: «Вплив полезахисних лісових смуг різної ажурності на швидкість вітру та запаси вологи зрошувальних земель південного степу УРСР» і здобув учений ступінь кандидата сільськогосподарських наук.

У 1991 році, після атестації вищою атестаційною комісією, Микола Мефодійович отримав наукове звання доцента кафедри лісовпорядкування та геодезії. 3 жовтня 1993 року М. М. Сухий працював на посаді завідувача кафедри лісовпорядкування та геодезії.

Однокурсники та колеги згадують Миколу Мефодійовича як старанну, порядну, працюовиту, відповідальну та дуже шановану людину.

Разом з ним по життю крокували дружина Пастушок Євдокія

Миколаївна та син Андрій.

Сухий Микола Мефодійович трагічно загинув 28 травня 1998 року, похований на цвинтарі у рідному селі на Вінниччині. Син Миколи Мефодійовича Андрій важко переживав втрату батька, і невдовзі після його смерті помер.

В. М. Маурер, О. В. Токарева

ТОЙ, ХТО ВМІВ ЛЮБИТИ...

**(До 75-річчя від дня народження
доцента В. М. Портного)**

У 175-річній історії керівників лісогосподарського факультету постать декана, доцента Володимира Миколайовича Портного займає особливе місце. Добрий за вдачею, надзвичайно м'який за характером, інтелігентний, з енциклопедичними знаннями, товариський, з відкритою душею, завжди готовий прийти на допомогу. Він належав до керівників, які замість того аби насварити винуватця чи оголосити догану – червонів, ніяковів і казав заступнику: «Ось попросив прийти у деканат студента (асистента чи доцента), а сам мушу бігти у третій корпус (у Ректорат, партком, профком), тому дуже прошу Вас, поясніть йому, що так робити не можна...». Особистою трагедією для нього було поставити студенту на іспиті або підчас захисту курсового проекту оцінку «задовільно». І якщо таке траплялося, то він переживав з цього приводу набагато більше, ніж сам студент.

Народився Володимир Миколайович 28 травня 1940 р. в с. Новаки Лубенського району Полтавської області в інтелігентній родині. Батько – Портной Микола Денисович – працював вчителем у сільській школі, а мати – Ганна Опанасівна – завідувала медичним пунктом.

У 1947 р. Володимир Миколайович розпочав навчання у сільській середній школі, 10-й клас якої закінчив у 1957 р. із золотою медаллю. Змалку допитливий юнак любив природу, навколишні ліси і з особливою повагою ставився до лісівників, їх форменого одягу і права на носіння зброї. Поряд з його рідним селом Новаки техніків-лісівників у м. Лубни готував місцевий лісний технікум. Недовго думаючи, випускник школи свідомо обрав для подальшого навчання спеціальність лісівника. До честолюбних планів Володимира Миколайовича входило закінчити